

РЕШЕНИЕ

№ 3578

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1480** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на М. Д. И. с адрес за кореспонденция: [населено място] 9793, общ. Шумен, [улица] срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи.

Цената на иска е 30 000 лева и представлява претенция за обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

С молба от 23.02.2021 г. са направени уточнения. Твърди се, че претендираните вреди не са настъпили от акт, който да е отменен от съда, а незаконосъобразните действия се изразяват във физическо насилие, изтръгване със сила на книга и очила, лишаване от възможността, да се свърже с адвокат, неосигуряване в периода на задържането на дрехи, дамски принадлежности в периода на задържането на 08.01.2021 г. от 10,30 часа до 18,30 часа.

С молба от 15.03.2021 г. подадена на електронния адрес на АССГ са направени допълнително следните уточнения:

1. Ищцата е била незаконосъобразно задържана задържане под стража на 08.01.2021 от 10.30 до 18.30 ч., без да са налице основанията, посочени в НПК. Същата твърди, че не е извършвала кражба, защото се е насочила към входа, за да махне на свой колега, на когото трябвало да каже къде се намира. Посочва, че с оглед на ниската стойност на парфюма, който се твърди, че е откраднала, не е било необходимо да бъде задържана под стража.

2. Ищцата е била лишена от възможността да се обади на адвокат, за целия посочен период.
3. Ищцата е била лишена от възможността да ползва за целия споменат период вода, книга, дезинфектант и тоалетни принадлежности, вкл. тоалетна хартия,, дрехи лекарства, сапун, дамски превръзки и т. н., които адвокатът е щял да ѝ донесе, ако ѝ е било позволено да му се обади.
4. Ищцата твърди, че е накърнено достойнството ѝ, като по време на задържането ѝ е била обиждана и ругана, без да е провокирала служителите на СДВР за това.
5. Ищцата твърди, че от ръцете ѝ са били изтръгнати със сила книга и очила, от униформен служител.
6. Ищцата твърди, че е била лишена от тоалетна и течаща вода – мивката в тоалетната не е работела, не е имало кранче и тя не е могла да пие вода. По това време е била в цикъл, като поради късното отваряне на вратата е изцапала дрехите си с кръв
7. Ищцата твърди, че подписаната от нея декларация и протоколът за задържането са били подправени от полицейските служители, да поправят декларацията и протоколът за задържането ми.
8. Ищцата твърди, че въпреки нежеланието да бъдат информирани близките ѝ, полицейските служители са се обадили на приятеля ѝ К. Й. и на майка ѝ А. В., която не е вдигнала телефона.
9. Ищцата твърди, че в качеството си на задържана е имала право да запази в тайна от близките си и от трети лица своите проблеми. Имала е право да запази ЕГН и адреси на свои съконтрагенти и моя лична и служебна кореспонденция, които са станали достояние на всички служители, които отворили без позволение неин оранжев тефтер и съобщения от таблет, адресирани лично до нея, включително и с интимно съдържание и служебна кореспонденция на дружеството, в което работи като юрисконсулт. Това е станало, вследствие на нерегламентиран достъп до тефтера и таблета, които не са били иззети по регламентиран ред, като веществени доказателства по разследването.
10. Ищцата твърди, че не е получила копие от декларацията и от протокола за задържането ѝ.

С допълнителна молба от 15.03.2021 г. ищцата е посочила, че неимуществените вреди, които е претърпяла се изразяват в опозоряване на доброто ѝ име пред близките и колегите ѝ, физически болки и страдания, вследствие на изтръгването със сила на книга и очила, психически стрес от факта на задържането без повод и лишаването от право на адвокатска защита. Ищцата твърди, че е била обиждана и наричана „престъпница” и „боклук”.

Претендират се и имуществени вреди в размер на 200 лв., в следствие на загубено възнаграждение в дружеството „И. Пак К.”, в което работи.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от СДВР.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, ищцата, редовно призована, се явява лично.

Ответникът – Столична Дирекция на Вътрешните Работи, се представлява от юрисконсулт Х. и юрисконсулт П., които оспорват исковата молба. От юрисконсулт П. са представени писмени бележки, в които се оспорват предявените искове по основание и размер, поради което следва същите да бъдат отхвърлени. Алтернативно счита, че обезщетението не следва да се присъжда в пълния претендиран размер.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение по отношение на платеното адвокатско възнаграждение.

Участватият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със заповед № 22733-58/08.01.2021 г., издадена от полицейски орган при ОЗ РУ – СДВР, ищцата е бил задържана за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Като основание за задържането е посочено, че същата е извършила престъпление „кражба”. На М. Д. е бил извършен обиск на основание чл. 80 от ЗМВР.

Видно от изготвената докладна записка от 02.02.2021 г., заповедта за задържане е издадена, във връзка с осъществена от ищцата кражба на един брой парфюм от магазин „Л.”, в [населено място], [улица].

С постановление от 11.02.2021 г. по пр. пр. № 5797/2021 г. по описа на СРП, на основание чл. 213, ал. 1 от НПК, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 218б от НК е отказано образуването на наказателно производство по преписка № 22733МК-187/2021 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР, а преписката е изпратена на ОЗ РУ – СДВР, за налагане на административно наказание.

Това постановление е потвърдено с постановление на СГП от 30.06.2021 г. по прокурорска преписка № 11127/2021 г.

С наказателно постановление № 337 от 17.02.2021 г., издадено от Началника на ОЗ РУ – СДВР, на М. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв.

Заповед № 22733-58/08.01.2021 г. не е оспорена по съдебен ред и е влязла в сила.

От приложеното по делото копие на същата е видно, че М. И. е била задържана на 08.01.2021 г. в 10,50 часа и е освободена на същата дата в 17,30 часа.

Като писмени доказателства по делото са приети преписки № № 457500-3/11.01.2021 г. и 489700-697/24.02.2021 г. на Дирекция „Инспекторат” – МВР, по подадени от И. сигнали, касаещи твърдения за незаконсъобразни действия на служители на МВР, във връзка със задържането на ищцата на 08.01.2021 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Всяко физическо или юридическо лице може да предяви иск по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 3 от ЗОДОВ срещу конкретно държавно или общинско юридическо лице с твърдението, че е претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразна административна дейност. В случая искът е предявен срещу юридическото лице, в структурата, което работят длъжностните лице, от чиито незаконосъобразни действия ищцата твърди, че е претърпяла неимуществените вреди.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от

незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "действия" и „бездействия“ следва да се разбират само онези фактически и правни действия, които са осъществени от длъжностни лица и административни органи при или по повод на административната дейност, т.е. при упражняването на дадените им от закона правомощия.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове или действия или бездействия са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда

съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищцата включва в кумулативна даденост: 1. наличие на действие или бездействие, осъществено от длъжностно лице или от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на действието или бездействието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - полицейски орган от 03 РУ - СДВР е издал заповед № 22733-58/08.01.2021 г., с която ищцата е била задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Като пряка последица от издаването на този акт са осъществените фактически действия по задържането на М. И. – отвеждането и до сградата на районното управление, осъществяването на личен обиск, задържането и в специално обособено за това помещение и т.н.

По отношение на втората предпоставка, настоящият съдебен състав намира същата за недоказана. Както беше посочено, в тежест на ищеца е да докаже, че действията на полицейските служители, от които се твърди, че са настъпили вредите са незаконосъобразни. За установяването на това спорно обстоятелство, съдът събра гласни и писмени доказателства и допусна изслушване на съдебно-графологическа експертиза.

Видно от показанията на свидетелката М. Х., тя е срещнала М. И. в работата си, по повод на извършването на обиск. Същата е била задържана по сигнал за кражба. Личният ѝ обиск бил проведен в стаичка, в която присъствала свидетелката и колежката и К. И.. Провери ѝ дрехите и носените от нея вещи - една книга, тефтер. Книгата била запечатана в плик, а тефтерът не бил запечатан. Преди обиска И. скъсала плика, но Х. видяла, събрали листчетата и по изпращача установили нейната самоличност. Тя нямала документи за самоличност. По време на обиска И. била нервна. Свидетелката не е видяла преди, по време или след обиска някой да е упражнявал срещу нея насилие, или други неправомерни действия. Т. бил черен на цвят. Те проверили тефтера и книгата, за да проверят какво има вътре. Вещите останали на съхранение в служебната каса. Свидетелката не си спомня ищцата да е имала таблет. Имала телефон, който и бил даден, за да се обади на адвоката си, но той не вдигнал. Свидетелката не е видяла ищцата да е била качвана на 5-ия етаж и да е разпитвана от разследващи полицаи, конкретно от разследващ полицай П.. Не е виждала някой да е дърпал ищцата, след като тя е искала да си вземе книгата и очилата. Аз докато съм присъствала не съм видяла да е имало конфликт между ищцата и другите колеги. На адвоката ищцата звъня пред мен от нейния телефон и той не вдигна. Пред свидетелката, ищцата не е имала изразени претенции и не е чувала някой в нейно присъствие да и отправя обиди.

При разпита си другата свидетелка К. И. посочи, че познава И. от задържането ѝ. Тя тогава била единствената жена във взвода на работа и колегите я помолили да ѝ направя обиска, тъй като те нямат това право. Обискът бил извършен в помещението, предназначено за обиск и тя заедно с колежката и М. Х. проверили нейните дрехи, багаж и всичко. Ищцата нямала лични документи и до последно не си казвала имена, ЕГН и давала фалшиви данни – даваше някакви други имена, неотговарящи. Самоличността и била установено по скъсаното листче от писмо, където имало три имена. По време на обиска открили много дебитни карти, които не били нейни, имаше

тефтер с имена и някакви пароли, имало очила и някаква книга. Всичко е отразено в протокола за обиск. Свидетелката не си спомня ищцата да е имала таблет, телефон или някакви други устройства. Тя попълнила протокола за обиск. Не си спомня някой да я е обиждал или да е упражнявал физическо насилие над нея. Ищцата имала претенции да влезе в помещението за задържане с книга и очила, но това не ѝ било позволено. Държала се арогантно с колегите, нападала ги, обиждала ги и т.н. Всички вещи, които били намерени при обиска били описани и бяха прибрани в нейната чанта, а чантата в шкаф. Свидетелката не е видяла някой да разнася вещите на И..

Свидетелят Х. Е. посочи, че е участвал като член на автопатрул в задържането на ищцата във връзка с кражба в магазин. След това се установила, че тя се издирва за установяване на адрес, във връзка с няколко измами. Тя категорично отказвала да се легитимира и да каже имената си – не представяше документи. В районното продължавала да се държи неадекватно и доста трудно установили самоличността ѝ. Това станало по имената, които били написани на пощенски плик, който тя се опитала да скъса. Свидетелят съставил заповедта за задържане. Не си спомня спрямо нея да е употребявана сила и някой да я е обиждал. Според свидетеля, когато е задържано лице, всичко намерено в него трябва да се опише и да се остави в шкафче – не може да бъде заедно с нея в килията, за да не се нарани, това е за лична безопасност и за нас. Не си спомня в нея да е имало телефони и таблети. Спомня си за някаква книга и очила, които тя искаше със себе си в килията, и за което ѝ бе отказано учтиво и така е редно. Свидетелят не си спомня за условията в ареста. В негово присъствие никой не се е обаждал на нейни близки. Спомня си, че искала адвокат и ѝ беше дадена възможност да се обади, но никой не вдигнал телефона.

Свидетелят К. Й. заяви, че познава М. И. от около две години. Отношенията им са приятелски. Знае, че е била задържана, обадили му се по телефона от ОЗ РПУ в С.. Било януари месец. Инспекторът казал, че е задържана. Взели и телефона и са намерили две дебитни карти, които били на свидетеля. Той и ги бил дал доброволно, за да ѝ услуги с пари. Инспекторът му казал, че М. И. има богато криминално досие и свидетелят се учудил. Разбрал, че е задържана за нещо дребно. Не му се обаждали повече. С ищцата свидетелят не се бил виждал до деня на заседанието по делото. Тя му се обаждала и той ѝ се обаждал. Коментирали задържането – казала му, че не било нищо особено. Спрели я двама полицаи на улицата и са ѝ взели чантата. От указателя на нейния телефон са видели номера му и са му се обадили. Когато му се обадили, той се притеснил, защото не я познавал като такава. За задържането нищо друго тя не му е казвала, само да не се притеснява.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са

възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай четиримата свидетели изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията и на четиримата свидетели следва да бъдат кредитирани като последователни, ясни и конкретни. Същите не носят елементи на заинтересованост, независимо, че първите трима работят в СДВР.

Разпитите установяват безспорно, че спрямо И. не е била употребявана физическа сила по време на задържането и. Няма данни тя да е обиждана или унижавана. Обискът е проведен по предвидения в закона ред – в отделно помещение и в присъствие на лица от женски пол. Недоказано е твърдението на ищцата, че полицейските служители са преглеждали личната и кореспонденция, осъществявана чрез мобилни приложения от телефона и, а още по-малко да е злоупотребявано с тази кореспонденция. Няма данни ищцата да е притежавала таблет по време на задържането. Нито един от свидетелите не посочи такъв факт, а и в приетия като доказателство протокол за обиск липсва отразяването на такова устройство. Свидетелите категорично посочиха, че на И. е била дадена възможност да се свърже с адвокат и тя се е възползвала от нея, но адвокатът не и е вдигнал телефона. По отношение на декларацията и протоколът за обиск, за чиято истинност беше открито производство по оспорване, съдът следва да обсъди допуснатата съдебно-графологична експертиза. Необходимо е да се отбележи, че ищцата заяви лично, по време на проведеното по делото открито заседание, че подписите на нейни, но думите „НЕ“ не са написани от нея. Според заключението на вещото лице, изпълнението на тези думи е с елементарни праволинейни движения, лесни за възпроизвеждане от много лица, поради което не може да се установи, авторството на ръкописно изписаните с „НЕ“ думи в декларацията.

Анализът на заключението дава възможност на съда да направи извод, за това, че оспорването е недоказано, поради което двата документа следва да бъдат приобщени към събрания по време на производството доказателствен материал. Допълнителен аргумент в тази връзка е обстоятелството, че ищцата собственооръчно е положила подписи в декларацията и ако не е била съгласна с отказите, формулирани посредством думите „НЕ“, дори те да не са били написани от нея, тя е нямало да ги подпише.

По отношение на извършените обаждания от страна полицейските служители до свидетеля Й., въпреки, че в декларацията М. И. е посочила, че не желае

член на семейството или друго заинтересовано лице да бъде уведомено за задържането и, съдът намира, че това действие, извършено от страна на неустановен служител на полицията не може да бъде квалифицирано като незаконосъобразно. Видно от свидетелските показания, ищцата, по време на задържането не е имала документи за самоличност, дълго е криела самоличността си и не е пожелала да я разкрие доброволно. Едва след установяването на истинските и имена, са станали известни и данните за предишните и осъждания. Съвсем естествено е, че при намирането на чужди банкови карти у ищцата, да бъде потърсен техния собственик, защото те могат да са били предмет на престъпление. В тази връзка е бил потърсен и свидетеля Й., който потвърди, че и ги е предоставил доброволно. Не беше установено полицейските служители да са се обаждали на други лица.

Видно от описаните по-горе преписки № № 457500-3/11.01.2021 г. и 489700-697/24.02.2021 г. на Дирекция „Инспекторат“ – МВР, по подадени от И. сигнали, касаещи твърдения за незаконсъобразни действия на служители на МВР, след извършените проверки не са намерени данни за злоупотреби, незаконосъобразни действия или нарушения на служебната дисциплина, извършени от служители на ОЗ РПУ – СДВР, във връзка със задържането на ищцата на 08.01.2021 г.

Изложеното налага несъмнен извод за липса на незаконосъобразни действия от страна на полицейските служители, извършени спрямо ищцата И., по време на задържането и със заповед № 22733-58/08.01.2021 г.

По отношение на третата предпоставка, съдът намира, че неимуществените вреди, които ищцата твърди, че е претърпяла, изразяващи се в опозоряване на доброто ѝ име пред близките и колегите ѝ, във физически болки и страдания, вследствие на изтръгването със сила на книга и очила, психически стрес от факта на задържането без повод и лишаването от право на адвокатска защита и отправяните обиди към нея „престъпница“ и „боклук“, престъпница и боклук, не бяха доказани. По делото не бяха представени доказателства, за това, че условията за задържане в помещенията на ОЗ РПУ – СДВР са били непоносими или унижителни. Няма данни, че ищцата е била лишена от течаща вода или тоалетна или че е искала и не са и предоставени лекарства или хигиенни материали. В случай, че нещо подобно се е случило, тя е щяла да го сподели най-малкото със свидетеля Й., с когото се твърди, че са били в близки в отношения. От неговия разпит подобни обстоятелства не се установяват. Вярно е, че на ищцата не е било позволено да внесе в помещението за задържане книга и очила, които формално не са били забранени за притежаване от задържаните. Този отказ обаче следва да стане причина за възникване на негативни преживявания и емоции в значителна степен, у задържаното лице, което в случая не се установява.

В разглеждания казус следва да се приеме, че дори на ищцата да изпитала някакъв дискомфорт и негативни усещания от задържането си, което е било извършено с влязъл в сила административен акт, то това състояние не може да се приеме за достатъчно сериозно и продължително (ищцата е била задържана едва няколко часа), за да може да обуслови наличието на твърдените вреди в такива мащаби, водещи до извод за нарушаване на правата и, гарантирани в чл. 3 от Европейската Конвенция за Правата на

Човека. В пилотното си решение по съединени жалби № 36925/10, 21487/12, 72893/12, 73196/12, 77718/12 и 9717/13 ЕСПЧ посочва, че общите принципи, уреждащи прилагането на чл. 3 от Конвенцията за условията на задържане, са изложени в големи подробности в параграфи 139-159 от решението на Съда по А. и други параграфи 65-69 от решението на Съда по Т. and Others. Чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. В оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия.

В случая остана недоказано твърдението на ищцата за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на ОЗ РПУ - СДВР, в такава степен, че да преминат прага на суровост, даващ основание да се приеме, че правата и гарантирани с чл. 3 от Конвенцията са били нарушени.

При липсата на доказани незаконосъобразни действия и реално претърпени неимуществени вреди, не може да има причинна връзка между тях, т.е. липсва и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1 от ЗОДОВ.

По отношение на претендираните имуществени вреди, в размер на 200 лв., в следствие на загубено възнаграждение в дружеството „И. Пак К.“, в което работи, ищцата не представи каквито и да е доказателства – нито за сключен трудов договор, нито за изгубено възнаграждение.

Във връзка с установените по делото факти и след направения мотивиран анализ на същите, съдът намира исковата претенция на М. И. срещу СДВР за недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед на изхода на спора на ответника се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на М. Д. И. с адрес за кореспонденция: [населено място] 9793, общ. Шумен, [улица] срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати обезщетение за неимуществени вреди на ищцата в размер на 30 000 лв. и 200 лв. имуществени вреди, претърпени в следствие на незаконосъобразни действия

на служители на МВР.

ОБЯВЯВА ЗА НЕДОКАЗАНО направеното оспорване на протокол за обиск и декларация, находящи се л. 35 и л. 36 от делото.

ОСЪЖДА М. Д. И. от [населено място], с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2757 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.